שמצב רוחה נוח מעט מן הרגיל, ואמרתי לה שדעתי נחרצת לראות את העולם, וכי לעולם לא תהיה בי די החלטיות להתמסר למשהו אחר עד תום, ומוטב לאבי לתת לי את הסכמתו מלאלץ אותי ללכת בלעדיה; שאני כעת בן שמונה־עשרה — מבוגר מכדי להתלמד במלאכה כלשהי או לשמש מזכירו של עורך דין; שאני משוכנע שאם אעשה זאת, לעולם לא אסיים את תקופת ההכשרה, ובלי ספק אברח ממעסיקי בטרם אשלים את הכשרתי ואצא לים; ואם תשכנע את אבי להניח לי לצאת למסע אחד בלבד בחוץ לארץ, הרי אם אחזור הביתה בלי שנעם לי הדבר, לא אוסיף לנסוע, ואבטיח לפצות על הזמן האבוד בכפל שקדנות.

דבריי הכעיסו מאוד את אמי. היא אמרה שברור לה שאין טעם לדבר בנושא עם אבי, שיודע מה ישרת את טובתי ולא ייתן את הסכמתו למשהו שיזיק לי כל־כך; שהיא תוהה כיצד יכולתי אף להעלות דבר שכזה בדעתי לאחר שיחתי עם אבי, שכידוע לה הפגין כלפיי גילויים של חום וחיבה; ובקיצור, אם רצוני להרוס את חיי אין לי כל תקנה, אבל לעולם לא אזכה בהסכמתם לכך. היא עצמה לא תתן את ידה לחורבני, ואני לעולם לא אוכל לומר שאמי נתנה את הסכמתה חרף התנגדות אבי.

אף שאמי סירבה להעביר את הדברים לאבי, שמעתי אחר כך שבכל זאת דיווחה לו על כל פרטי השיחה, ואבי, לאחר שהביע דאגה רבה, אמר לה באנחה: הילד עשוי להיות מאושר אם יישאר בבית, אבל אם ייסע לחו״ל, יהיה הלא־יוצלח האומלל ביותר עלי אדמות. איני יכול לתת את הסכמתי לכך.

רק כשנה אחר כך הצלחתי להשתחרר מאחיזתם. עד אז הוספתי בעיקשות לאטום את אוזני לכל ההצעות להשתלב בעסקים, ולעתים תכופות מחיתי באוזני אבי ואמי על התנגדותם הנחרצת כל־כך לנטייתי הטבעית. אבל יום אחד הזדמנתי במקרה להאל, עדיין בלי שום כוונה לברוח. בעודי שם, עמד אחד מחבריי להפליג ללונדון בדרך הים, בספינה של אביו, ופיתה אותי להצטרף אליהם במילות הקסם השגורות בפי יורדי ים, כלומר שהמסע יהיה בחינם. לא נועצתי עוד לא באבא ולא באמא, וגם לא יידעתי אותם על כך. הנחתי להם ללמוד על כך באקראי; וכך, ב־1 בספטמבר 1651, בלי לבקש לא את

ברכת האל ולא את ברכת אבי, ובלי לתת כלל את הדעת על הנסיבות או על התוצאות, עליתי, ברגל שמאל, אלוהים היודע, על סיפונה של אנייה שפניה מועדות ללונדון. להערכתי, תלאותיו של שום הרפתקן צעיר לא החלו מוקדם יותר או האריכו ימים יותר משלי. אך יצאה הספינה משפך ההַמְבֶּר[3] וכבר החלה הרוח לנשב והים החל לגאות באיום רב. ומאחר שמעולם לפני כן לא הפלגתי בים, אין מילים לתאר את מחלת הים שתקפה את גופי ואת החרדה שנתקפה בה נפשי. כעת התחלתי להרהר בכובד ראש במה שעשיתי, וכיצד קיבלתי, ובצדק, עונש משמים על שעזבתי ברשעות את בית אבי וזנחתי את חובתי. כל עצותיהם הטובות של הוריי, דמעותיו של אבי והפצרותיה של אמי, עלו כעת מחדש במחשבתי, ומצפוני, שעדיין לא הגיע לשיא אטימותו, כפי שהגיע מאז, ייסר אותי על שבזתי לעצה שקיבלתי ומעלתי בחובתי כלפי אלוהים וכלפי אבי.

כל אותו הזמן הלכה הסערה וגברה, וגלי הים גבהו מאוד, אף־על־פי שהיו כאין וכאפס לעומת מה שראיתי פעמים רבות מאז או מה שראיתי כמה ימים אחר־כך. אבל אז די היה בכך להסעיר את נפשי, הלוא הייתי מלח טירון וחסר ניסיון בתחום הזה. ציפיתי שכל גל יבלע אותנו, ובכל פעם ששקעה הספינה מטה — או כך נדמה לי — למעמקים או למצולות הים, האמנתי שלעולם לא נשוב לעלות על פני הים. ובעוד נפשי מתייסרת, נדרתי הרבה נדרים וקיבלתי החלטות לרוב, שאם ירצה האל לחוס על חיי במסע האחד הזה, אם כף רגלי תדרוך שוב על היבשה, אלך מיד הביתה אל אבי, ולעולם לא אעלה שוב על סיפון אנייה; אשמע בקולו, ולעולם לא אביא עוד על עצמי צרות שכאלה. כעת התחוורה לי בבירור צדקת דבריו בנוגע למעמד הביניים בחיים, כמה קלים, כמה נוחים היו חייו כל ימיו, בלי שנחשף מעולם לסערות בלב ים או לצרות על החוף, וגמרתי בלבי ללכת הביתה, אל אבי, כבן אובד השב מן הדרך מתוך חרטה כנה.[4]

מחשבות אלה הנבונות והמפוכחות התמידו כל עוד נמשכה הסערה, ואפילו זמן־מה לאחר ששככה. אבל למחרת נחלשה הרוח והים נרגע, ואני התחלתי להתרגל אליו. אף־על־פי־כן כל אותו היום התהלכתי קודר מאוד, היות שעדיין סבלתי קצת ממחלת הים, אבל לקראת ערב התבהר מזג האוויר, הרוח פסקה לגמרי, וערב נעים